

En Sømands Brud har Bølgen kær.

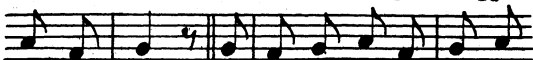
En Sømands Brud har Bølgen kær,

det stolte Hav hun fjærnt og nær be-

tragter som sin Brudeseng og Vugge-

for sin Dreng. I Vindens Susen, Stormens

Brag, Orkanens Hyl om sunkne Vrag hun

hører kun sin Elskers Ven, der bringer ham i-gen.

2. Ja stolt er Sømands vilde Liv! Naar Elementer staar i Kiv, hans Kamp imellem Død og Liv for ham er Tidsfordriv. Det hvide Kors i Dugen rød staar for hans Blik som Farens Hegn: Thi Blod er Varsel vel om Død, men Korset Fredens Tegn.

3. Missunder derfor Sømands Lod! Hans Liv er som den lette Baad, der tumler om paa Verdens Hav till Bølgen bli'r hans Grav. Men selv paa Havets dybe Bund han priser end af Hjertens Grund den Ven, som tog ham i sin Favn, og gav ham Hædersnavn.